

[Erik Eriksen.]

— altså halvparten af de 140 mill. kr. — „man har skønnet og håbet der skulle være dækning for inden for den bestående finanslov, således at merudgiften drejer sig om den anden halvdel.“

Det var den højtærede finansministers orientering til folketinget, men nu viser den den sig altså ikke at være rigtig. I den ny årsoversigt opererer man med en ny post, som hedder lønforhøjelser, på i alt 145 mill. kr. Må jeg have lov til at spørge: hvorledes er dette muligt, når finansministeren har meddelt tinget, at der for halvdelen af dette beløbs vedkommende var skaffet dækning i den vedtagne finanslov? Dette sidste var da også naturligt, for det var i hvert fald de merudgifter, som efter forhøjelsen af de gamle lønportioner under alle omstændigheder ville være kommet. Derfor spørger jeg, hvorledes det er muligt, at finansministeren med så få dages mellemrum giver folketinget en så forskelligartet orientering. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Helge Madsen ved at fremdrage denne sag har villet undergrave den tillid, folketinget nødvendigvis må nære til en finansminister, når han giver sådanne oplysninger.

Jeg vender mig så igen til den højtærede statsministers udtalelser i dag. Jeg vil gerne sige til statsministeren vedrørende forsvarsordningen, at jeg virkelig længe har ønsket en åben debat, og jeg må indrømme, at dette ønske voksede sig stærkere, efter at den højtærede landbrugsminister havde holdt sin tale i Ringsted sidste år. Jeg vil sige til den højtærede statsminister, at jeg ser aldeles ikke bort fra økonomiske hensyn; men den måde, hvorpå den høje regering griber denne sag an, er efter min opfattelse forkert, og det må skyldes en indre strid i regeringen. Tænk — det må da de radikale kunne forstå — om J. C. Christensen 1908-09 havde måttet meddele, at han ikke var i stand til at indtage noget selvstændigt standpunkt på dette område. Nu nævnede den højtærede minister som sagt økonomiske hensyn. Det tager vi alle sammen. Jeg vil for resten gerne i denne forbindelse tilføje, at jeg rent personlig ikke ville vige tilbage for noget større udgifter, dersom tjenestetiden til gengæld kunne nedsættes tilsvarende, men som sagt, lad os prøve at få en åben drøftelse af disse ting.

Så vidt jeg kan skønne efter debatten her i tinget, er der slet ikke enighed inden for regeringen og dens egen kreds. Enhver, der i går hørte det ærede medlem hr. A. C. Normanns tale, havde let ved at høre, i hvilket afsnit det ærede medlem havde hjertet med; det var i omtalen af forsvars- og udenrigspolitiske problemer og hans partis stilling hertil. Prøv engang at sammenholde den tale med den, den højtærede statsminister holdt i Ålborg den 1. maj, eller det, statsministeren svarede det ærede medlem hr. A. C. Normann i dag. Vi hørte altså i går det store afsnit af det ærede medlem hr. A. C. Normanns tale og alle de betragtninger og henstillinger, det ærede medlem fremkom med, og hvad svarede den højtærede statsminister så i dag? Han svarede — jeg synes, det skal gentages —:

„I anledning af det ærede medlem hr. A. C. Normanns udtalelser om Tysklands eventuelle oprustning med atomvåben skal jeg henvisse til mine tidligere offentlige udtalelser herom. Vi har taget vort eget særlige standpunkt inden for NATO, hvad Danmarks stilling angår, og vi må på samme måde respektere andre landes afgørelser.“
Så har det ærede medlem hr. A. C. Normann fået svar, men det var ikke det svar, det ærede medlem ønskede.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var i går inde på betragtninger over selvbestemmelsesret og atombevæbning — det var Vesttyskland, det ærede medlem i den forbindelse talte om — og mente, at det var muligt for os at tage affære i NATOs råd, uden at der dog naturligvis formelt kunne blive tale om noget veto. Men det bliver mere interessant. Også i det radikale landsmødes udtalelse hedder det, at man opfordrer til afvisning af Vesttysklands atomoprustning. Dette er på en måde ikke noget nyt. Kravet om, at Danmark i NATO skal støtte bestræbelserne for en afvisning af Vesttysklands oprustning på dette område, er bl. a. fremført af en kreds af 36 intellektuelle, altså disse intellektuelle, der på en måde adskiller sig både fra den højtærede statsminister og undertegnede. Det er dette krav, der nu har fået tilslutning fra den radikale ordfører, fra de radikale ministre, fra den radikale folketingsgruppe, og svaret herpå, som jeg nævnede før, har den højtærede statsminister givet i dag.